

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POTI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

CONTACTS

PĂSTRAT SAU MURAT?

Povestea celor doi slujitori

Pe cine dai vina?

Depinde din ce punct de vedere privești

Alegerea

490... și mai departe

NOTA EDITORULUI PROMISIUNEA

Primele versete din primul capitol din Isaia sunt înspăimântătoare! În ele Dumnezeu folosește un limbaj puternic să sublinieze nenumăratele fărâdelegi ale seminției lui Israel, printre care asuprirea săracilor, afacerile corupte și sângele pe mâinile lor, lucruri care i-au îndepărtat de El. Dumnezeu spune că ritualurile lor religioase au devenit false și inutile, iar inimile lor sunt rele și răzvrătite față de El; de aceea sunt complet învinși de dușmanii lor.

Însă în ciuda păcatelor lor intenționate, împotriva Lui, Dumnezeu este afectat de suferința poporului Său și nu insistă cu pedeapsa pe care o merită. „Spălați-vă și curățați-vă” îi sfătuiește El. „Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit”.¹

Apoi face una dintre cele mai frumoase promisiuni din Biblie – și una care ne ajută să înțelegem mai bine prietenia pe care El dorește să o aibă cu noi: „Veniți totuși să ne judecăm. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână”.²

Această promisiune arată nu doar faptul că Dumnezeu este dispus să ierte; dar și *dornic* să ierte. Și tot așa cum un strat proaspăt de zăpadă poate acoperi o pată de sânge și face să pară că nimic nu a fost acolo; iertarea lui Dumnezeu este completă și face ca și cum greșeala să nici nu se fi întâmplat. El nici măcar nu își amintește de păcatele noastre.³

O astfel de iertare este supranaturală și face parte din esența divină a lui Dumnezeu. Noi nu prea procedăm astfel, să luăm durerea, supărarea și nedreptatea pe care le simțim și să continuăm ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat, dar asta nu ne exonerează de iertarea celorlalți.

Cheia este să ne amintim de ceea ce a făcut Iisus pentru noi. Deși nu am meritat ca Iisus să ia asupra Lui povara tuturor păcatelor noastre, El a făcut-o și și-a dat viața pentru noi.

Să încercăm să ne asemănăm Lui și să dăruim altora iertarea nemeritată pe care am primit-o noi înșine.

1. Isaia 1:16-17

2. Isaia 1:18

3. Vezi Evrei 8:12.

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS

în atenția lui: Christian

C.P. 129, O.P. 72

cod 032468

București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori

Ronan Keane

Tehnoredactare

Gentian Suçi

Traducere

Oana Toșu

© 2020 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-233-X

DE CHRIS MIZRANY

O VIAȚĂ DE IERTARE

De-a lungul vieții mele am avut parte de o serie de consecințe (bine-meritate) ale greșelilor mele. Dar nu o dată s-a întâmplat și invers, să *nu* primesc ce meritam. În schimb am primit iertare.

Odată, pe când aveam vreo 12 ani, eram cu familia la mall. Eu trebuia să îmi supraveghez fratele mai mic în timp ce părinții erau la coadă, dar nu am fost atent iar el a plecat de lângă noi și a ajuns aproape de parcare când l-am găsit. M-au dojenit aspru părinții? Fii sigur, dar și-au temperat mustrele cu iubire și cu milă. În ziua aceea am primit iertare; nu am meritat-o, dar de atunci nici nu am uitat-o.

Apoi, când am fost puțin mai mare, am luat odată ceva ce nu era al meu. Când mama m-a întrebant în legătură cu lucrul acela am simțit că mi se urcă sângele până în vârful urechilor și m-am gândit *Oare de ce am făcut-o? De acum viața nu va mai fi aceeași!* Însă mama m-a luat în brațe și mi-a spus că știe că pot

fi un om mai bun – iar pentru început ar trebui să returnez imediat obiectul. Și s-a dovedit că am avut dreptate (dar nu exact cum m-am așteptat eu) – adică viața mea nu a mai fost la fel după acea lecție usturătoare.

Apoi au urmat încăierările urâte, certurile fără sens și comentariile batjocoritoare din anii adolescenței. Mă purtam urât cu un prieten, un frate sau un părinte, apoi eram rușinat de comportamentul meu știind că îmi provocam singur excludere, respingere sau vreo altă consecință a faptelor mele. Uneori chiar așa se întâmpla. Însă de multe ori aflam și că alții aveau suflete și inimi mai mari decât îmi imaginam eu și mă iertau, din nou și din nou.

Acum încerc și eu să fiu un soț iubitor pentru soția mea uimitoare și un tată blând pentru cele două fetițe ale mele. În majoritatea timpului mă descurc bine. Dar în unele zile, nu chiar. Uneori nu m-am purtat bine și atunci mi-a fost greu să

dau ochii cu ele, dar și cu mine. Dar, incredibil, atunci când capul meu era aplecat de rușine, iubirea lor l-a ridicat și l-a binecuvântat cu bunățatea lor. Toate acestea mi-au arătat că viața este un proces lung de învățare.

Isus i-a iertat pe cei care L-au urât, L-au bătut și L-au omorât. El a avut răbdare cu ucenicii Lui cât timp se chinuiau să Îi înțeleagă învățăturile. I-a primit înapoi pe cei care L-au denunțat și pe prietenii care L-au rănit adânc. I-a atins pe cei îndoielnici și pe cei proscrși și le-a ridicat gentil inimile, binecuvântându-i cu dragoste nemăsurată. El ne confirmă zilnic că în împărăția Lui este loc pentru noi toți, păcătoși pierduți și singuratici, atunci când venim la El.

CHRIS MIZRANY ESTE MISIONAR, FOTOGRAF ȘI DESIGNER WEB CU HELPING HAND ÎN CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

CHEMAREA LA IERTARE

DE PETER AMSTERDAM

Evangheliile ne spun că Iisus a fost biciuit, bătut și crucificat. Pe când atârna pe cruce, în așteptarea morții, unele dintre ultimele Sale cuvinte au fost „Tată, iartă-i”.¹ Iertarea a fost răspunsul Lui la procesul nedrept, la biciuirea cu bici cu metale care sfâșie carnea și produce o durere inimaginabilă, la străpungerea mâinilor și picioarelor Sale cu piroane și lăsarea

Lui să moară pe cruce în agonie. Deși, pe de o parte, reacția Sa este surprinzătoare, este și de înțeles dacă citim ceea ce a predicat Iisus despre iertare. El nu numai că a predicat-o, dar a și trăit-o, atât în viața cât și în moartea Sa. El a trăit după cum a predicat.

IERTAREA LUI DUMNEZEU

Iertarea lui Iisus reflectă iertarea Tatălui Său. În Vechiul Testament, când Dumnezeu s-a arătat lui Moise, a spus despre Sine: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își

ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul”.² Dumnezeu spune că iertarea este unul dintributele Sale divine, înrădăcinată în caracterul Său. Lucrul acesta este susținut pe parcursul Vechiului Testament, spre exemplu: „Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate”.³

Când îi iertăm pe alții pentru ceea ce au făcut față de noi, arată că înțelegem iertarea divină. Trebuie să îi iertăm pe alții deoarece și noi am fost, la rândul nostru, ierțați. Iisus a murit pentru ca păcatele noastre să poată fi iertate; iar noi

1. Luca 23:34

2. Exodul 34:6-7

3. Neemia 9:17

4. Kelly Minter, *The Fitting Room* (Colorado Springs: David C. Cook Publishing, 2011), 90

suntem chemați să îi iertăm pe alții când păcătuiesc sau greșesc față de noi.

CE ESTE ȘI CE NU ESTE IERTARE

Unii oameni rănesc intenționat. Suntem asaltați într-un fel sau altul fizic, verbal sau emoțional. Unul fură de la noi, poate chiar intenționat, ne înșală ca să pierdem bani, lucruri, etc. Suntem trădați de cineva drag – soț, soție, membru al familiei, prieten apropiat. Unele dureri sunt minore, dar pot deveni majore dacă se repetă de mai multe ori.

Iertarea nu neagă răul care ni s-a făcut. Nu îl scuză pe cel care

ne-a greșit și nu minimalizează seriozitatea prejudiciului. Nu înseamnă că rana nu mai doare sau este uitată. Iertarea nu readuce automat încrederea. Nu înlocuiește judecata, iar uneori există consecințe care trebuie suportate chiar și după iertare. Nu este o vindecare emoțională instantanee.

Iertarea privește nedreptatea care ni s-a făcut, admite că ne-a rănit, iar apoi decide să ierte – ceea ce, de fapt, este decizia de a *începe* procesul de iertare. Înseamnă să recunoaștem că durerea trăită este personală, nedreaptă și profundă și să alegem să renunțăm la sentimentele negative către cel care ne-a rănit, ca durerea să nu ne mai afecteze negativ.

După cum explica Kelly Minter în cartea sa, *The Fitting Room*:

Iertarea nu neagă ceea ce ne-au făcut dușmanii; iertarea nu numește întreg ceea ce este sfărâmat, nici pur ceea ce este ruginit. Iertarea privește drept în față prejudiciul ce ni s-a făcut, recunoaște rana așa cum este, apoi alege să ierte. Nu are nimic de-a face cu negarea răului ce ni s-a făcut, ci cu schimbarea inimii noastre față de acest fapt.⁴

Uneori așteptăm ca persoana ce ne-a rănit să-și ceară scuze și apoi iertăm. Ne dorim ca el/ea să conștientizeze că ceea ce a făcut a fost greșit și să-și exprime regretul. Însă această abordare are anumite probleme. Uneori persoana nu știe că ne-a rănit, iar în acest caz nu își va cere niciodată scuze. Alteori persoana știe că ne-a rănit, dar nu îi pasă; iar alteori respectivul nu

mai este în viața ta. Dacă aștepti să ți se ceară scuze înainte să ierți, s-ar putea să porți cu tine, tot restul vieții, povara durerii.

Uneori suntem răniți de cei ale căror probleme s-au revărsat asupra noastră. Spre exemplu, problemele conjugale ale părinților îi rănesc pe copii, dar nu este intenționat. Uneori suntem răniți de greșelile altora. Uneori cineva face ceva ce consideră că este benefic, dar în final nu se întâmplă așa cum s-ar fi așteptat. În astfel de situații ne este de folos să ne reamintim că și noi îi mai rănim pe alții neintenționat. Iar atunci, bineînțeles, sperăm ca cei pe care i-am rănit să ne ierte pe noi. De aceea ar trebui să fim dispuși să-i iertăm pe cei care ne-au rănit neintenționat.

Mai este și aspectul că nu toate răniile trebuie iertate. Multe rele din viață sunt rezultatul faptelor unora care nu ne vor răul. Trăim într-o lume în care interacționăm regulat cu oameni ca și noi, care deseori spun sau fac lucruri fără intenția de a răni pe cineva, dar uneori lucrurile rănesc fără știința noastră.

Scriitorul Lewis Smedes dă un exemplu interesant:

A fost odată cineva în viața mea care mi-a făcut lucruri atroce. Urla la mine în timpul cinei; mă pune să sar imediat să o servesc oricând, zi și noapte, indiferent cât de ocupat eram cu alte treburi; iar câteodată se mai și pișa pe pantalonii mei cei mai buni. Apoi, mai rău, s-a îmbolnăvit grav și nici nu îmi spunea ce e neregulă cu ea. Simțeam uneori că îmi venea

să o plesnesc. Dar nu am simțit niciodată impulsul să o iert... Era bebelușul meu de șase luni și nu am simțit nevoia să o iert pentru grozăviile pe care mi le-a făcut fiindcă nu mi-a greșit cu nimic. O iubeam și am primit orice îmi servea.⁵

RENUNȚARE, VINDECARE ȘI ÎMPĂCARE

Una este să înțelegi că Biblia îți spune să ierți și să fii de acord cu asta, însă iertarea efectivă a celui care te-a rănit profund poate fi dificilă și dureroasă. C. S. Lewis a scris: „Toți spun că iertarea este o

idee minunată, până au și ei ceva de iertat”.

Cuvântul grecesc tradus deseori cu iertare este *aphiemi*, care este folosit pentru a exprima renunțarea, sau anularea unei datorii. Când iertăm pe cineva pentru ceea ce a făcut îl eliberăm de o datorie. Recunoaștem că am fost răniți sau nedreptățiți, că ne-a fost trădată încrederea și că viața noastră a fost deteriorată de faptele dăunătoare ale altora. Dar înțelegem că și noi suntem păcătoși, că și noi îi rănim pe alții și că am fost iertați de Dumnezeu. Când iertăm hotărâm să renunțăm la durere, la dorința de răzbunare, la supărare și alte sentimente negative față de acea persoană. Punem persoana și faptele ei în mâinile lui Dumnezeu.

Este firesc să simți că prin iertare scuzi persoana de ceea ce a făcut. Nu este chiar așa. Mai degrabă te eliberezi pe tine de durere și te

ajută să mergi mai departe fără resentimente față de cel care te-a rănit.

ÎN CONCLUZIE

Iertarea este un subiect complex, cu multe aspecte. Totuși, este clar că Iisus, prin exemplul Său și prin învățătura Sa, subliniază iertarea. El ne învață să iertăm, fără alte adnotări la această poruncă. Dacă dorim să fim mai mult precum Iisus, trebuie să-i iertăm pe alții pentru greșelile lor față de noi – indiferent cât de greu ar părea uneori – fiindcă Dumnezeu ne-a iertat greșelile noastre față de El.⁶

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA LUI, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL ORIGINAL.⁷

5. Smedes, *Forgive and Forget*, 8

6. Vezi Efeseni 4:32.

7. Idei pentru acest articol au fost preluate din cartea *Forgive and Forget*, de Lewis B. Smedes (New York: HarperOne, 1984).

DE SALLY GARCÍA

CERE IERTARE

Cu un an în urmă eram într-o situație complicată și neplăcută cu un coleg de muncă. Lucrurile nu s-au îmbunătățit și am fost ușurată când, în final, el s-a mutat. Ceva mai târziu am primi un email scurt de la el cu câteva cuvinte scurte: „Îmi cer scuze.”

Ce bine! am gândit eu. *Vrea să își ceară scuze.* Am căutat în josul paginii răspunsul automat pentru „scuze formale”. Dar nu era nimic. Mă așteptasem la o recunoaștere detaliată a bățăilor de cap, tensiunii și complicațiilor pe care le-a creat. Dar tot ce am primit au fost cuvintele „Îmi cer scuze”.

Știam că Dumnezeu îmi cerea să-l iert și să întorc pagina. Omul își făcuse partea, chiar dacă era minoră, și-a cerut scuze, iar corect din partea mea era să îi răspund asemenea, însă adânc în sufletul meu mă simțeam oarecum înșelată. *Nu putea să se străduiască mai mult*

1. *When Sorry Isn't Enough: Making Things Right with Those You Love*, Moody Publishers.

cu scuzele?

Dar nu după mult timp a trebuit să îmi cer și eu scuze de la cineva și nu am prea știut cum să procedez. Dacă detaliem prea mult motivele faptelor mele putea să pară că mă justific și să fac scuzele mele să sune nesincere, în plus riscam să reîncep tirada controverselor. În final am copiat cuvintele de scuze primite de mine de la fostul meu coleg – căci simplitatea lor nu le-a făcut mai puțin sincere.

Nu este ușor să ceri iertare. Te simți penibil și majoritatea nu prea știm cum să o facem. Gary Chapman și Jennifer Thomas au dat un sfat foarte bun în cartea lor *When Sorry Isn't Enough*.¹ Ei au spus că, dacă căutăm împăcarea cu alții atunci **cheia este să învățăm limbajul înțeles de celălalt pentru scuze și să fim dispuși să îl vorbim...** Dacă nu vorbești limbajul celuilalt va fi mai greu să îi primești iertarea, deoarece el nu este sigur că **scuzele tale sunt sincere.**

Autorii împart acest limbaj în cinci categorii principale:

- Exprimă regretul. Pentru unii este suficient să spui „Îmi pare rău” cu sinceritate.

- Acceptă responsabilitatea. Evită să te scuzi și admite „Am greșit”.

- Îndreaptă greșeala. Fă mai mult decât să îți pară rău – spre exemplu, spune: „Ce pot să fac să mă revanșez față de tine?”

- Căiește-te. Promite: „Voi încerca să nu mai fac asta niciodată”.

- Cere iertare. Arată-te vulnerabil cerând umil: „Te rog să mă ierți”.

Eu cred că smerenia și sinceritatea sunt cheia, să îți pese cu adevărat de nevoile celui pe care l-ai supărat și să înveți să ascuți când își prezintă durerea. Și dacă ambele părți sunt dispuse, atunci orice lucru minunat se poate întâmpla în relația lor restabilită.

SALLY GARCÍA ESTE EDUCATOARE, MISIONARĂ ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN CHILE.

DE TINA KAPP

Păstrat sau murat?

Gustul meu preferat este gustul acru: bomboane acre, murături, orice cu lămâie, vișine, etc – le iubesc! Unii preferă ierburile aromatice, alții gustul dulce, sau mai nou-denumitul gust umami, dar ceea ce am observat este că nimeni nu preferă gustul de bază amar. Nu sunt surprinsă! De fapt, am observat că mulți asociază amarul cu cuvântul „neplăcut”.

Pare de înțeles de ce cuvântul „amar” este folosit și când descriem că ținem în suflet un resentiment sau o mânie. Am citit odată un articol care spunea că există trei tipuri de amar.

Primul tip este sentimentul amar față de Dumnezeu. Acesta provine din situațiile în care nu înțelegem de ce ni s-a întâmplat ceva rău: pierderea unei ființe dragi, un dezastru natural sau orice ți s-ar părea nedrept. Atunci te superi pe Dumnezeu că nu a oprit lucrul respectiv și tragi concluzia că nu ți-a auzit rugăciunea – sau că nu i-a păsat.

Al doilea tip este sentimentul amar față de oameni. Poate cineva

ți-a greșit cu ceva, a făcut ceva necinstit, sau te-a vorbit de rău pe la spate. Simți că nu îl poți ierta niciodată – și chiar dacă ai putea, nu ar merita și cu siguranță nu ar fi corect.

Iar ultimul tip – pe care nu îl recunoaștem întotdeauna ca o formă de amărăciune – este amărăciunea față de noi înșine! Poate știi în inima ta că Dumnezeu te-a iertat pentru o anumită greșeală pe care ai comis-o, dar nu te poți ierta pe tine însuși și întreții acele sentimente negative.

Eu cred că toți suntem afectați la un moment dat de amărăciune. Toți suntem răniți și ne este greu când avem de-a face cu oameni dificili și situații dificile. Secretul constă în modul *cum tratăm* acea durere.

Evrei 12:15 spune: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare”. Amărăciunea te poate face să ratezi harul pe care Dumnezeu dorește să îl reverse asupra ta. Și, precum exemplul cu rădăcina, la început este greu să recunoști amărăciunea, dar pe măsură ce cresc

„buruienile” apar și simptomele. Iar dacă o lași să continue să crească fără să o scoți din rădăcini, îți poate copleși viața.

În Matei 18 Petru L-a întrebat pe Iisus de câte ori trebuie să ierte pe cineva și a sugerat cifra șapte ca fiind suficient. Poate că Petru fusese

1. Matei 18:35

2. Efeseni 4:31-32

3. Vezi Filipeni 4:13

nedreptățit de șase ori și simțea că este de ajuns. Iisus i-a spus să ierte de șaptezeci de ori câte șapte, iar apoi a spus pilda cu slujitorul care nu a iertat.

În acea pildă se vorbește despre un rege care a vrut să-și pună în ordine socotelile și le cere datornicilor să-i plătească. Un slujitor îi datora zece mii de talanți – asta ar fi echivalentul a cam 200.000 de ani de muncă! Respectivul nu era capabil să plătească așa că, după practica legală romană a vremii, regele decretă ca soția și copiii și tot ce avea respectivul să fie vândut pentru a i se plăti datoria.

Dar când slujitorul a căzut în genunchi plângând „Ai milă de mine și îți voi plăti totul înapoi!” regelui i se făcu milă, îi anulă datoria și îl lăsă să plece. Nu știi ce ai fi făcut tu dacă ai fi avut o datorie monstruos de mare iertată și ți-ai fi primit înapoi familia și viața, dar ceva nu era în regulă cu acel slujitor, fiindcă imediat ce a plecat de la rege s-a întâlnit cu cineva care îi datora lui o sută de denarii – o datorie cu 600.000 de ori mai mică decât cea care îi fusese lui iertată – și îl luă pe omul acela de gât, cerându-i să i-o plătească imediat.

Iar când omul căzu în genunchi și îl imploră: „Ai răbdare cu mine și îți voi plăti înapoi” slujitorul îl aruncă imediat în închisoare.

Când regele auzi toate acestea l-a chemat pe slujitor înapoi la el și l-a certat, spunându-i că ar fi trebuit să arate aceeași milă precum i se arătase și lui. Apoi l-a aruncat pe slujitor în închisoare până își va plăti datoria. Iisus concluzionează

o afirmație serioasă: „Tot așa va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său”.¹

Iată motivare! Nu este, bineînțeles, întotdeauna ușor, așa cum spune Biblia: „Orice amărăciune, orice iuțeală, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și ierțați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”.² Dar Dumnezeu știe că e greu și promite că ne va ajuta să iertăm, dacă Îi vom cere.³

Am văzut odată o caricatură amuzantă cu doi bătrâni. Femeia era inimoasă, ajuta mereu și ierta

ușor. Era luminoasă, veselă și în putere pentru vârsta ei. Bărbatul vedea numai răul în oameni, se plângea într-una și nu putea să ierte. El avea o înfățișare răutăcioasă și plouată. Iar mesajul imaginii era „Unii sunt bine păstrați, alții sunt bine murați.”

Tu de care ești?

TINA KAPP ESTE DANSATOARE, PREZENTATOARE ȘI SCRIITOARE LIBER-PROFESIONISTĂ ÎN AFRICA DE SUD. EA CONDUCE O FIRMĂ DE DIVERTISMENT CE AJUTĂ LA STRÂNGEREA DE FONDURI PENTRU CARITATE ȘI PROIECTE MISIONARE.

El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt. – **Tit 3:5**

Dar fiți milostivi cum și Tatăl vostru este milostiv. – **Luca 6:36**

Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă. – **Matei 5:7**

Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare. – **Iacov 3:17**

Iertarea este cheia care deschide ușa resentimentului și cătușele urii. Este puterea care sfărâmă lanțurile amărăciunii și egoismului. – **Corrie ten Boom**

Dumnezeu și-a revărsat binecuvântările Sale fără discriminare. Cei ce Îl urmează pe Iisus sunt copiii lui Dumnezeu, iar ei ar trebui să

manifeste asemănări de familie făcând bine tuturor, chiar și celor care merită opusul. – **F.F. Bruce (1910-1990)**

Cel slab nu poate ierta niciodată. Iertarea este calitatea celui puternic. – **Mahatma Gandhi (1869-1948)**

Dumnezeu te iubește așa cum ești, nu așa cum ar trebui să fii, fiindcă nimeni nu este așa cum ar trebui să fie. – **Brennan Manning (1934-2013)**

Nu există dificultate pe care suficientă dragoste să nu o cucerească; nu există boală pe care suficientă dragoste să nu o vindece; nici ușă pe care suficientă dragoste să nu o deschidă; nici prăpastie pe care suficientă dragoste să nu o treacă; nici zid pe care suficientă dragoste să nu îl dărâme; nici păcat pe care suficientă dragoste să nu îl răscumpere... Nu contează cât de înrădăcinat este necazul; cât de fără speranță pare

perspectiva; cât de încurcată este situația; cât de mare este greșeala. Cu suficientă dragoste se dizolvă toate. – **Emmet Fox (1886-1951)**

Prin iertare eliberezi un prizonier, ca apoi să descoperi că acel prizonier erai tu. – **Lewis B. Smedes (1921-2002)**

Iertarea este un răspuns de răscumpărare a greșelilor care au fost făcute față de noi și durerilor asociate lor. Doar cei care ne-au greșit și ne-au rănit sunt candidați pentru iertare. Dacă ne-au rănit accidental, îi scuzăm. Îi iertăm doar pe cei pe care dăm vina. – **Lewis B. Smedes (1921-2002)**

Poate simți că ceea ce ai suferit tu este de neiertat, dar Dumnezeu poate ridica acea povară și îți poate schimba inima. Iubirea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu este suficientă pentru a ierta – și a te ajuta și pe tine să ierți. – **Gabriel Sarmiento**

DE JOYCE SUTTIN

PE CINE DAI VINA?

Recent mi-am trecut în revistă viața, gândindu-mă la alegerile pe care le-am făcut și am început să dau vina pe alții pentru cum s-au întâmplat unele lucruri. Am dat vina pe părinții mei pentru deciziile lor care mi-au afectat copilăria. Am dat vina pe școală pentru nesiguranța pe care am simțit-o și că nu m-am simțit niciodată suficient de pregătită în anumite domenii. Am dat vina pe biserica mea pentru anumite atitudini pe care le aveam față de Dumnezeu care îmi afectau relația mea cu El.

Dar când m-am întins în pat și m-am gândit mai profund la viața mea am început să-i privesc pe părinții mei cu înțelegere și să observ că au făcut pentru mine tot ce știau ei că este mai bine. Mi-am amintit cum m-au încurajat și m-au ajutat să devin omul care sunt astăzi.

La fel, am privit la perioada mea în școală și mi-am dat seama că multe din experiențele trăite au depins de mine. Eu eram cea timidă și temătoare să încerc

lucruri noi. Mie îmi era frică să fac un pas înainte și să îmi asum riscuri. Nesiguranța mea a stat în calea progresului meu academic și succesului meu social.

Iar când am rețrăit anii petrecuți cu familia în mica noastră biserică independentă mi-am amintit de bârfele și de rănirile care m-au afectat; dar acum, după ce au mai trecut niște ani, îmi dau seama cât de ușor este să dai vina pe situație sau pe instituție când, de fapt, am primit o minunată fundație în credință, iar membrii congregației noastre m-au ajutat și mi-au fost exemple adevărate de creștinism.

Este foarte important să nu rămâi blocat la faza de învinovățire. Viața mea nu a fost perfectă. Am făcut unele greșeli care m-au rănit, iar uneori și alții m-au rănit. Dar nu au fost din cauza vieții de familie, a școlii sau a bisericii mele. Au fost anumiți indivizi. Iar când mă gândesc la indivizi văd o femeie care se chinuia cu moartea copilului ei; o femeie de vârstă mijlocie care își petrecea timpul îngrijind de

mama și de mătușa ei bolnave; un tânăr ieșit de pe băncile facultății, care se credea expert cu adolescenții dar care avea nevoie de mai multă experiență de viață; și un profesor de matematică epuizat și stresat deoarece soția lui însărcinată era de luni de zile în spital. Acești oameni au făcut greșeli, tot așa cum și eu am făcut greșeli pe parcursul vieții mele.

E foarte ușor să tragem concluzii și să generalizăm în ceea ce privește experiențele noastre și oamenii pe care simțim, justificat, să dăm vina. Dar o introspecție serioasă ne poate arăta de ce s-au întâmplat anumite lucruri. La momentul respectiv s-ar putea să nu înțelegem de ce cineva a reacționat într-un anumit fel, dar dacă privim în urmă cu înțelegere ne ajută să vedem mai limpede și să ne găsim eliberarea în iertare.

JOYCE SUTTIN ESTE
PROFESOARĂ PENSIONARĂ ȘI
SCRIITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN
SAN ANTONIO, SUA.

UN PROCES CONTINUU

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri”.¹ M-a durut inima când am auzit prima oară acest verset și m-am simțit așa de rușinată. De ce? Fiindcă știam că pe unii nu îi iertasem. Dar îmi doream ca Dumnezeu să mă ierte pe mine pentru lucrurile cu care îi rânisem pe alții.

Nu îmi doream ca Dumnezeu să mă ierte așa cum iertasem eu, fiindcă știam că eu nu îi iertasem pe alții! Însă doream ca Dumnezeu să mă ierte din mila Sa, fiindcă aveam mare nevoie de iertare și fiindcă îmi părea rău pentru cele ce făcusem. Dar consideram că *altora* nu le părea rău pentru ceea ce îmi făcuseră ei *mie*. Deci, nu era corect! Sau cel puțin așa gândeam eu.

1. Matei 6:12

2. Proverbe 17:22

3. Roderick McFarlane, *Reders's Digest*, Decembrie 1992

Rușinată în inimă și stingheră pe scaun, i-am spus atunci lui Dumnezeu în rugăciune că versetul nu era just. Atunci El mi-a vorbit în inimă și mi-a spus: *Nici ceea ce ei Mi-au făcut Mie nu a fost just*, referindu-se la moartea Sa pe cruce.

Îmi pare rău pentru asta, am răspuns eu. *Dar Tu ești Dumnezeu și poți face imposibilul. Eu sunt doar o femeie slabă, care face lucruri stupide uneori.*

Ei bine, oare nu te-am făcut Eu după chipul și asemănarea mea? Deci ai în tine ceea ce trebuie să faci. Știi, fiindcă eu ți le-am dat.

Ăăă... da. Ei bine, atunci, Tu trebuie să fii, în mine, Cel care iartă, fiindcă eu nu mă simt

suficient de puternică. Tu ești tăria mea, Doamne. Ajută-mă să iert prin harul Tău.

Iar de atunci El m-a ajutat de fiecare dată! Iertarea nu este ușoară, însă este posibilă cu ajutorul Său.

Eu am descoperit că iertarea este un proces continuu, iar în iubirea și mila Sa, Dumnezeu mi-a dat câteva instrumente care să mă ajute să-mi fie mai ușor. Unele din aceste instrumente sunt mai hazlii, altele mai profunde, iar altele sunt pur și simplu logice – spre exemplu să privești lucrurile în alt fel, așa cum le vede Dumnezeu.

Un instrument mai hazliu este simțul umorului. Biblia spune: „O inimă veselă este un bun leac, dar

un duh mâhnit usucă oasele”.² Tot așa cum medicamentele bune pot alina durerile și grăbi vindecarea, o inimă veselă – un bun simț al umorului – poate fi de folos să mângâie și să aline inimile și mințile când suntem răniți, fie intenționat, fie neintenționat.

Odată, când lucram cu niște colegi noi, nicicum nu reușeam să fac lucrurile așa cum le plăcea lor. Eram supărată pe ei și îmi plângeam de milă. Am început să-i spun despre asta lui Dumnezeu în rugăciune: *Ei bine, dacă ei nu mă plac...* Dar înainte să apuc să termin propoziția, o voce suavă mi-a răspuns în inimă: *Am să le mănânc cartofii prăjiți! Ce?*

M-a făcut să râd! Fiindcă mi-a amintit de o glumă între mine și soțul meu. Cu ani în urmă, când el învăța spaniola, mânca prânzul cu niște prieteni. Pe când erau aproape gata el a spus cuiva cu spaniola lui stricată: „Dacă nu îți plac [eu] am să-ți mănânc cartofii prăjiți!” Prietenii lui au fost șocați! Apoi au început să râdă, fiindcă el a vrut să spună „Dacă nu îți plac [cartofii] am să-ți mănânc cartofii prăjiți”.

Oricum, râsul m-a ajutat să mă destind, încât să-mi pot ierta colegii cei noi și să nu mai iau lucrurile așa în serios.

Un alt lucru care mă ajută este, ceea ce eu numesc, „Lista celor 10 lucruri de iertat”. Vine cu o poveste:

La aniversarea sa de aur bunica ne-a dezvăluit secretul căsniciei ei lungi și fericite. „În ziua nunții am decis să aleg 10 lucruri pe care le voi ierta soțului meu de dragul căsniciei noastre”, explică ea. Un musafir îi ceru să numească aceste lucruri. „Să fiu sinceră”, răspunse ea, „nu le-am notat niciodată. Însă ori de câte ori soțul meu făcea ceva ce mă supăra îmi spuneam 'Norocul lui că este

una din cele zece’ ”.³

Un alt instrument util pentru iertare vine din povestea atribuită lui Corrie ten Boom, în care ea explică iertarea prin asemănare cu un clopot mare de biserică. Vorbind despre emoțiile dificile asociate procesului de iertare – emoții precum resentimentul, durerea jignirii, retrăirea momentelor dificile din nou și din nou, etc. – ea spune că procesul de vindecare este ca atunci când lași din mână sfoara clopotului de la biserică. Noi spunem că iertăm și renunțăm să ne mai gândim la respectivul lucru rău, însă sentimentele rele nu dispar imediat. La fel, clopotul continuă să sune o vreme chiar și după ce dăm drumul sforii, dar va suna din ce în ce mai slab până când, în cele din urmă, se va opri.

Întregul proces de iertare poate dura o vreme, dar în cele din urmă ne va aduce pacea minții și liniștea sufletului.

YVETTE GLADSTONE
ESTE SCRITOARE LIBER-
PROFESIONISTĂ ÎN GUERRERO,
MEXIC.

Cel care nu îi poate ierta pe alții distruge podul pe care trebuie să treacă el însuși; căci fiecare om are nevoie de iertare.
– George Herbert (1593-1633)

DE MARIE ALVERO

ALEGEREA

Petru credea că Îl încurcă pe Iisus când Îl întreabă: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătuî împotriva mea? Până la șapte ori?” Iisus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte”.¹

După o scurtă înmulțire găsim numărul magic de 490 – cu mult mai mult decât sugerase Petru. Dar nu este un număr spus la întâmplare. Cuvintele lui Iisus, ca de obicei, erau precise și la subiect. În numerologia ebraică fiecare literă are o valoare numerică, iar cuvintele cu aceeași valoare numerică sunt de obicei legate și ca înțeles. „Tamim”, cuvântul eвреiesc pentru „complet” sau „perfect”,

1. Vezi Matei 18:21,22.

are valoarea numerică 490. Cu alte cuvinte, o iertare completă. Nu pui o limită la iertarea ta.

Iar acum să exprim ceea ce este evident: este greu! Uneori iertarea nu este meritată, sau chiar căutată. Uneori nu există câință. Totuși, alegerea de a ierta a fost deja făcută. Eu știu că voi ierta deoarece asta îmi cere Iisus să fac și, mai mult, asta este ceea ce a făcut El pentru mine. El mi-a iertat toate păcatele, cele trecute, prezente și viitoare; ca eu să mă străduiesc să fac la fel.

Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care le-am învățat eu despre iertare este că iertarea este un proces continuu. Pot alege să iert pe cineva pentru un anumit lucru și pot fi sinceră în dorința mea de a ierta, dar pe urmă s-ar

putea să mă supăr pe acea persoană pentru exact aceeași greșeală. Poate este o altă interpretare a numărului 490? Să iert din nou și din nou aceeași greșeală până când nu mai sunt supărată sau răzbunătoare.

Uneori iertarea implică mai multă tărie și iubire decât simt că sunt capabilă. Din fericire, iertarea nu este o emoție. Este o alegere pe care apoi o pui în practică. Deoarece suntem salvați prin Iisus avem harul de a putea alege să îi iertăm pe ceilalți.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE AMY JOY MIZRANY

Cea mai BUNĂ DESCOPERIRE

Mi-a plăcut dintotdeauna de apostolul Petru. El a făcut multe greșeli, și-a deschis gura la momentele nepotrivite, nu a vrut să-și ierte fratele și chiar L-a negat pe Iisus – de trei ori.

Totuși mă atrage Petru fiindcă sunt mult ca el. Cu toții, precum Petru, facem greșeli, avem momente când nu iertăm pe cel ce ne-a greșit și, mai mult ca sigur, L-am dezamăgit pe Mântuitorul nostru. Știu că eu am făcut-o de multe ori.

Am ajuns să mă privesc pe mine și toate greșelile mele (și pe cele pe care, cu siguranță, că le voi mai face) și să trag concluzia că sunt o persoană îngrozitoare. Nu sunt întotdeauna sinceră, mă înfurii,

sunt leneșă, mă contrazic mult, sunt sarcastică și critică... și lista se continuă.

Poate că El mă iubește pentru ceea ce pot fi, am gândit eu. Ar avea sens. Deci m-am hotărât să încerc să fiu acea persoană. Mai iubitoare, mai bună, mai săritoare, întotdeauna dispusă să inspir și să încurajez pe alții.

Ei bine, acesta era planul. Însă până și cele mai bune planuri sunt nefolositoare dacă nu le pui în practică. Iar eu nu am putut. Am încercat să fiu mai bună, dar odată ce mi-am conștientizat eșecurile se pare că nu făceam decât să înrăutățesc situația. Oricât de mult încercam, nu puteam deveni

persoana ce *aș fi putut* fi, cea pe care, credeam eu, că o iubește Dumnezeu atât de mult.

Apoi mi-am dat seama că Dumnezeu *nu mă iubește* pentru ceea ce *aș* putea sau ce ar trebui să fiu! El mă iubește pentru ceea ce sunt! Chiar acum, chiar aici, eu. Sfârâmată, spulberată, dezamăgitoare. El nu are nevoie de un motiv să mă iubească. Iar lucrul acesta este valabil pentru oricine.

AMY JOY MIZRANY S-A NĂSCUT ȘI TRĂIEȘTE ÎN AFRICA DE SUD ȘI ESTE MISIONARĂ PERMANENTĂ CU HELPING HAND. ÎN TIMPUL LIBER ÎI PLACE SĂ CÂNTE LA VIOARĂ.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

IERTAREA CARE SCHIMBĂ VIEȚI

Iertarea nu este o emoție, ci o alegere. Când iei decizia să ierți asta nu înseamnă că toată durerea se duce. Dar odată ce ai decis să ierți, Îmi permiți să lucrez în inima ta.

Iertarea este un pas către eliberare și un pas de îndepărtare de povara resentimentului, cel care te rănește pe tine și poate să îi rănească pe alții. Când porți în suflet dureri pentru care nu ai iertat, acea povară te zdrobește și în cele din urmă îți distruge sănătatea emoțională și preia controlul asupra vieții tale. Să renunți la durere poate fi unul dintre cele mai dificile lucruri de făcut, însă tu vei beneficia cel mai mult de pe urma acestei renunțări.

Eu pot îndrepta lucrurile, pot lucra în viețile altora

și îi pot schimba – ceea ce îi va ajuta pe ei, dar nu te va ajuta pe tine. Eu te încurajez să îi ierți pe cei care ți-au greșit, fiindcă doresc să te eliberez de durere și de povară. Vreau să te ajut să te debarasezi de durerea care îți provoacă tristețe, furie sau mâhnire. Eu vreau să ierți, deoarece știu că iertarea este calea spre libertate, spre fericire și spre progres.

Eu văd liniștea sufletească și libertatea pe care le poți regăsi odată ce ai ales să ierți. Scutește-te de durerea, mâhnirea și schilodirea sufletească care rezultă din întreținerea experiențelor dureroase și lasă-le cu Mine, să am Eu grijă de ele așa cum știu cel mai bine. Odată ce faci acel pas de iertare prin credință, voi aduce vindecarea pe care o dorești.